

Azt játszották, a nő megérinti a férfi halántékát, majd megsimítja a homlokát, egyszer, kétszer, háromszor. A mozdulatok visszafogottak és gyöngédek.

A férfi nem látta, amint a nő belopózott a szobába. Csupán a kilincs apró rezdületére lett figyelmes, meg a közeledő léptek párnás neszére, és nyomban lehunyta a szemét. Alvást színlelt. A nő óvatosan közelített a megvetett ágyhoz, a redők elsötétítve várták ér-

58 Beke Ottó

VARIÁCIÓK EGY EMLÉKTÉMÁRA

kezését. A férfi is, moccanatlanul, némán, mélyeket lélegezve. A szoba még nem vetette le álomittas szemfedőjét. Csupa homály és fénytelenység gubbasztott a bútorok helyén. A nő kezében a kávé feketén gőzölgött, az ébredés homloksúlya még a tömör falakon kívül rekedt. A csönd puha volt és bársonyos, elnyelte a léptek halkan lopakodó nesztét és a lélegzetvételek mélyebb, egyenletes hangjait. Párnameleg volt, pont, mint a nő érintései a férfi halántékán, majd homlokán. A férfi ebből persze mit sem látott, lehunyt szemhéjai belső éjszakai csöndjét és az álomképek puha-párnás maradványát őrizték.

A kávé gőze kényelmesen imbolygott. Néhány pillanatra megtorpant az ajtóban, míg a nő a kilinccsel bíbelődött, sikeresen csöndben, gyakorlott mozdulatokkal, olajozottan, majd folytatta útját a szobán át, a megvetett ágyig. Ott megállt, megpihent. A férfinak az illatával üzent. Forró ösvényét elmosta a redők éjszakai szobasötétje.

A bútorok is olyan lomhán és lustán roskadtak magukba, súlyos terheket rejtve, mint az ágyon fekve, mélyeket lélegző férfi. Ő a kilincs elhaló neszére lett figyelmes – az csupán néhány pillanatig tartott –, és azóta alvást színlelt. A közeledő léptek puha párnazajára fülelt, mozdulatlanul, míg lezárt szemhéjai mögött álomképeivel bélelt, megnyugtatóan percegő csöndjét kintartóan táplálva, őrizte. Nem nézett föl a fölébe hajoló nőre, akinek a kezében kényelmesen és feketén gőzölgött a kávé, és aki gyöngéden megérintette halántékát, majd ugyanolyan visszafogottan megsimította homlokát, egyszer, kétszer, háromszor. A nő még nem tette le az ágy melletti aprócska éjjeliszekrényre a gőzölgő kávé, hogy ott pihenjen hosszan, és onnan üzenjen illatával a férfinak: türelmesen várja. A férfi a homályban gubbasztó, testes éjjeliszekrényt sem látta. Alvást színlelt, moccanatlanul, mélyeket lélegezve. De hiába is nyitotta volna ki szemét, a bútorok észrevétlenül bújta meg a fal tövében. Már csak a kávé illatára figyelt, meg az érintésekre a halántékán, majd a homlokán. A szemét már akkor lehunyta, amikor a kilincs szinte bocsánatkérően tapintatos, halk neszezésére lett figyelmes. Azóta ki sem nyitotta.

A férfi lehuny szemmel, mélyeket lélegezve, a megvetett ágyban mozdulatlanul fekvést színlelt. S a nő tudta, hogy a férfi, aki a megvetett ágyban, mélyeket lélegezve, moccsanatlanul, lehuny szemmel feküdt, csupán színleli az alvást. S a férfi tudta, a nő tudja, hogy ő, miközben lehuny szemmel, mozdulatlanul fekszik a megvetett ágyban, mélyeket lélegezve, csupán színleli az alvást. Ennek ellenére továbbra is csak moccsanatlanul, mélyeket lélegezve, lehuny szemmel feküdt a megvetett ágyban, és alvást színlelt.

59

A feketén gőzölgő kávé felszíne kényelmesen imbolygott le-föl s föl-le a nő kezében, míg az óvatos csöndben a kilinccsel babrált. S a feketén gőzölgő kávé felszíne akkor is kényelmesen imbolygott, csak kissé visszafogottabban, le-föl s föl-le, amikor folytatta útját a redők őrizte szobasötétben. A leengedett, szorosan egymást ölelő zsaluk nem csupán az ébrenlétbe átmentett éjszakai fényteleniséget és a szintén megnyugtató szemcsés homályt őrizték a szobában, hanem a férfi belső csöndjét és az álomképek puha-párnás maradványát.

A bútorok észrevétlenül gubbasztottak a szorosan egymáshoz simuló redők őrizte szobasötétben, míg a nő feketén gőzölgő kávéval kezében a kilinccsel babrált. S a szekrények akkor is megőrizték gubbasztó észrevétlenségüket a fal és az ágy homálytövében, míg a nő – továbbra is kezében tartva a feketén gőzölgő, le-föl s föl-le imbolygó felszínű kávé – csöndesen a szoba éjszakát idéző, belső nyugalmat, halkan percegő csöndet és puha álommaradványokat őrző fényteleniségben lépdelt, s megállt a megvetett ágynál. S akkor is, amikor a nő a férfi fölé hajolt, megérintette halántékát, majd megsimította homlokát, egyszer, kétszer, háromszor.

A férfi a megvetett ágyban mozdulatlanul feküdt, s mélyeket lélegzett. Alvást színlelt; éjszakai belső nyugalmat, halkán percegő csöndjét és álomképeinek párnás maradványát őrizte, lehunyva tartva szemét.

